

Motto: Nu poți înțelege evenimentele dintr-o țară, dacă nu înțelegi oamenii ei. Și pentru a-i înțelege e nevoie să îi cunoști. De cunoscut poți să îi cunoști, cu adevărat, acolo unde ei sunt mai firești decât oriunde, în mediul lor geografic, în mediul lor istoric, la ei acasă. (Ovidiu Curea, scriitor, fost membru al Ambasadei României în Cuba)

Geo Călugăru: Incitându-mă titlul profunde introspecții asupra unui fenomen din ce în ce mai pregnant în extensie, caracterizând, nu doar vremurile pe care le trăim dar și omenirea în ansamblul său, dumneavoastră, domnule Ovidiu Curea ați botezat fenomenul ca fiind O demență gândită, fapt

ce m-a determinat să vă solicit acest interviu.

Ovidiu Curea: Am să pornesc de la definirea demenței. Demență - scădere a memoriei și a capacității de a gândi afectând modul de desfășurare a activității. Priviți în jur și judecați, adevărul este relativizat, devalorizat și repudiat. Impostura, prostia sunt etalate cu fast și fală. Degringolada politică, drept democrație. Divizarea societății în categorii antagonice, instituirea stării de libertate limitată și condiționată după criterii inventate lipsite de logică. Demență generalizată, în care oamenii aleargă într-o mișcare browniană, încercând să-și găsească scăparea și orientarea dintr-o derută endemică neînțeleasă. Liderii și guvernanții nu fac nimic pentru a limpezi apele, din contră, le tulbură și mai tare.

G. C.: Dacă aruncăm o privire atentă în trecutul omenirii, putem a constata și ceea ce s-a petrecut după aceea, în ani, decenii, secole etc. și trage învățăminte. Ceea ce se petrece acum este un proces în desfășurare care trebuie luat în considerare cu seriozitate și responsabilitate. Întoarceți-vă cu gândul în trecute vremuri și faceți-le să vi se destăinuie.

O. C.: Omenirea a mai trecut prin vremuri demente în care logica a fost pusă la pământ - de unde avea să se ridice primenită, premiată și expusă în muzee, înainte de a fi cu adevărat cunoscută.

G. C.: Îmi amintesc de o zicere a bunicii mele - de ce te zorești așa că nu vin turcii din urmă? Oare de ce o fi fost omenirea atât de grăbită?

O. C.: Demara și nu era timp de altceva, pentru că de aici se simțea adierea câștigului izbăvitor. Prețul, natura lui, nu conta dacă, la sfârșitul cursei rezulta supraviețuirea cu banii pe masă. Demența burgheză a revoluției franceze, a celor două războaie mondiale, când legi morale și obiceiuri au fost dezavuate, acuzate și desființate. De fiecare dată au rezultat morți și bani, capital obținut prin sporirea numărului de mâini de lucru, a profitabilității utilizării ei. Lupta s-a dat întotdeauna pentru accesul la resurse și obținerea mâinii de lucru ieftine.

G. C.: Cum stau lucrurile în prezent referitor la accesul la resurse?

O. C.: Globalizarea rezolvă aceasta fără mari complicații. Mâna de lucru rămâne problema. Astăzi, în era informatizării, forța de muncă dezvoltată și calificată în exces a devenit o povară costisitoare. Scumpă prin pregătire, prin plata salariilor, pensiilor, asigurărilor sociale de sănătate. Odată cu evoluția informatică, mâna de lucru și-a pierdut din importanță. Nu mai este nevoie de ea ca în vremurile trecute, dar ea este acum incomparabil mai mare și mai calificată decât în trecut, când domina procesul economic. Supra-calificarea a determinat creșterea necesităților, a pretențiilor din partea angajaților. Aceasta a devenit inutilă pentru procesul informatizat al muncii. Un vânzător nu mai are nevoie să știe nici măcar să adune cifrele pentru că are lângă el un calculator care însumează prețurile produselor cumpărate de client și arată pe loc suma de plată. La fel în orice domeniu de activitate: protocoale, tipare, paradigme aplicate automat, cu calculatorul. Cine nu se încadrează în regulă este eliminat, fie că este vorba de cel care aplică regula, fie de cel care trebuie să suporte prevederile ei.

G. C.: Știm cu toții că există o măsură a tuturor lucrurilor. Orice exces poate și chiar devine periculos. Puteți exemplifica prin ceva adevărul acestui dicton?

O. C.: Nu întâmplător pandemia de Covid a apărut în China, o țară supra informatizată care s-a văzut împovărată cu o imensă forță de muncă devenită inutilă, consumatoare de resurse, emancipată rapid de la condiția tradițional-rurală, supusă, la cea revendicatoare de drepturi și libertăți, evenimentele din 1989 din Piața Tiananmen fiind o dovadă în acest sens și un semnal de alarmă pentru autorități...

G. C.: Din câte îmi dau seama era urgentă găsirea unei soluții pentru depășirea acestui impas din prezent dar și pentru viitor. Care sunt căile de rezolvare găsite și consecințele lor?

O. C.: De aici rezultă două direcții pe care, din nefericire, se dezvoltă demența contemporană. Scăderea numărului de mâini de lucru, devenită excedentară și scăderea gradului de instruire devenit inutil. Se vor economisi astfel resurse atât cu plata și întreținerea forței de lucru aflată în activitate, cât și cu pregătirea ei precum și a celei pensionate.

G. C.: Care sunt modalitățile de realizare a obiectivului propus în privința calificării?

O. C.: Se are în vedere scăderea nivelului de educație și de instruire din școli, prin scăderea competenței corpului profesoral, prin instituirea și creșterea taxelor din învățământ. În ceea ce privește reducerea numărului de angajați, se analizează ce este mai profitabil, creșterea vârstei de pensionare care uzează organismul lucrătorului și scurtează perioada de pensionare sau concedierea, care presupune acordarea de compensații și ajutoare.

Deocamdată, cele două metode funcționează simultan. În final, se poate avea în vedere și scăderea numărului total al populației, prin controlul nașterilor și prin limitarea accesului la asistența medicală. Se vor închide spitalele (unele), altele vor bloca accesul unor categorii de pacienți (nevaccinați de exemplu) sau ale căror afecțiuni nu sunt considerate prioritare (orice altă boală în afară de Covid, de pildă), vor crește prețurile la serviciile medicale și la medicamentele acceptate la vânzare de către autorități, celelalte medicamente urmând a fi retrase de pe piață sau a căror producție va fi interzisă.

G. C.: Cunoaștem cât de acerbă, în unele state, este împotrivirea la procesul de globalizare, a noii ordini care se urmărește a fi implementată. Ce soluții au aflat fiindcă realizarea ar aduce profituri incalculabile și prin urmare nici nu se gândesc să renunțe?

O. C.: E adevărat ce spuneți. Aici se folosește cu succes metoda care, în istoria omenirii a dat întotdeauna rezultate: inducerea temerii și a fricii. Temerea față de pierderea resurselor de

întreținere, a locurilor de muncă și proprietăților și frica față de organele de represiune ale statului care îi pot îngreuna sau suspenda o serie de libertăți.

G. C.: După cum se cunoaște, schimbările radicale din istoria omenirii s-au desfășurat prin războaie și revoluții din ce în ce mai sângeroase. De ce nu se mai face și astăzi la fel?

O. C.: Astăzi un conflict sângeros aprins într-un loc se poate propaga în toată lumea, iar armele care pot fi atrase în conflictul respectiv pot fi pustiitoare atât pentru atacatori cât și pentru cei atacați. Pe de altă parte, mai problematică decât câștigul a unei lupte este gestionarea victoriei obținute. Este mai simplu și mai sănătos să determini toate țările să-și mobilizeze propriile instituții de ordine și forță pentru implementarea aceluiași program, iar metodele nu lipsesc grație interdependențelor existente.

G. C.: Ce ne mai puteți spune referitor la globalizare, mai ales acele aspecte care nu au cum să fie acceptate din motive bine întemeiate?

O. C.: Una peste alta, globalizarea sau noua ordine, cum îi mai zic unii, ar fi una bună, revoluționară și progresistă. Mai bună decât toate cele anterioare, dar pentru bunăstarea omenirii în această nouă ordine, este necesară renunțarea la unele lucruri, considerate, până nu demult tabu. Pe lângă state, națiuni, familie și biserică, omenirea ar trebui să renunțe și la proprietatea privată. În favoarea cui? A statelor? Nu, pentru că și acestea, fac parte din lucrurile la care trebuie renunțat, deoarece reprezintă, piedici reale în calea globalizării. Atunci cine să preia proprietățile locuitorilor? Cine? Sau ei și alții câțiva ca ei sunt cei care ar urma să preia toate proprietățile pământurilor în scopul globalizării?

G. C.: Rotunjind considerațiile înfățișate până aici, care caracteristică a demenței contemporane este cea mai plauzibilă și prin aceasta, mai convingătoare?

O. C.: În ciuda teoriilor larg răspândite și predate în școli, bomba demenței dintr-o epocă, bomba revoluțiilor, mereu lansată și susținută de aceeași sferă a societății, care culege beneficiile. Efectele negative se răspândesc și cuprind alte sfere, devenite prin dimensiune stânjenitoare și inutile pentru cei dintâi. Nu sunt globaliștii de azi, imperialiștii de ieri, burghezii de alaltăieri și feudații de răsalaltăieri? Putea fi altfel? Probabil că nu. Și atunci?

G. C.: Aștept exprimarea fără echivoc a convingerii dumneavoastră...

O. C.: Îngăduiți-mi să cred că ultimele trei întrebări, își așteaptă răspunsuri pe care le veți oferi iar mie prilejul de a vă provoca la un dialog, cel puțin la fel de interesant. Vă mulțumesc pentru amabilitate!

Geo Călugăru